

Едно хубаво цвѣтенце подаде главица отъ трѣвата, но като видѣ надписа на стѣната, дожалѣ му за дѣцата и пакъ се скри въ земята и заспа.

Само снѣгътъ и мразътъ стоеха още въ градината.

— Пролѣтътъ забрави тази градина; — казваха тѣ, — ние ще прѣкараме тука цѣлата година.

Снѣгътъ покри трѣвата съ бѣла покривка, а мразътъ украси дърветата съ сребърни дантели.

Тѣ повикаха и Сѣверния вѣтръ да имъ помага. Той пристигна увитъ въ кожи. По цѣлъ день виеше надъ градината и събаряше коминитѣ наоколо.

— Тукъ е чудесно мѣсто, — каза той. — Да повикамъ и градушката.

Дойде и тя. Всѣки день по три часа непрѣстанно тя скачаше по покривитѣ на кжщитѣ, изчупи плочитѣ и не даваше никому да излѣзе. Тя бѣше облѣчена въ сива дреха, а дѣхътъ ѝ бѣше леденъ.

— Не мога да разбера, защо не иде пролѣтътъ, — казваше Великанътъ, като поглеждаше отъ прозореца къмъ бѣлата замръзнала градина. — Азъ вѣрвамъ, че тя скоро ще дойде.

Но пролѣтътъ не идваше. Есента донесе златни плодове въ другитѣ градини, но въ неговата не донесе.

— Той е много скжперникъ, — казѣ тя.

Така тамъ постоянно бѣше зима. и вѣтрътъ, градушката и мразътъ по цѣлъ день играеха между дърветата.

Една сутринъ, както лежеше буденъ въ леглото, Великанътъ чу чудна музика. Тя бѣше тъй приятна, че той си каза: „Царската музика минува край кжщата ми“.